ეროვნული ბიბლიოთეკა

საქართველო უწინარეს ყოვლისა!

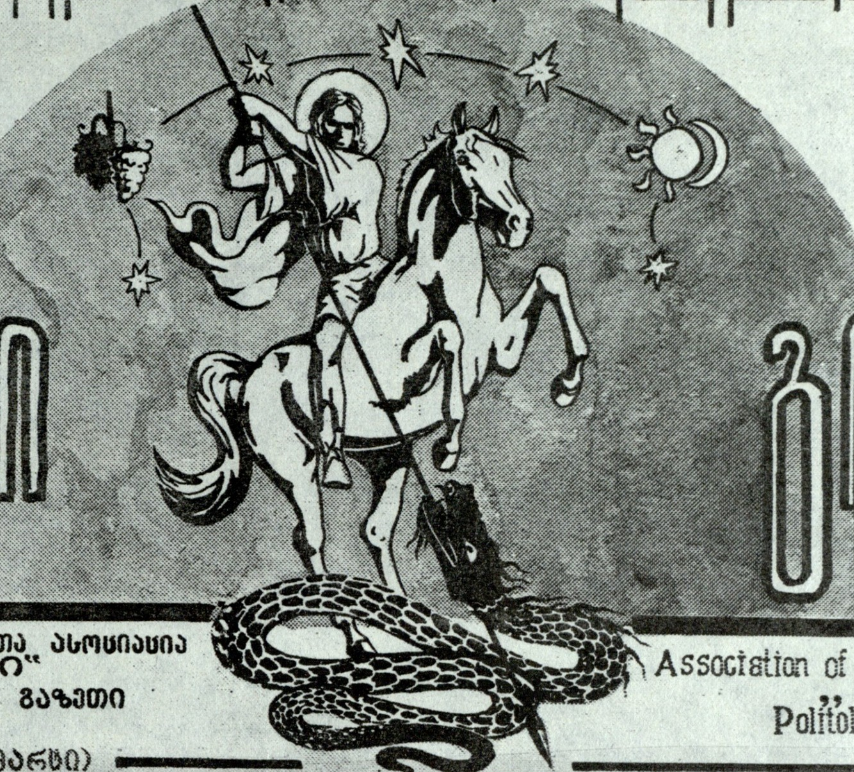

თეთრი გიორგი

ერის ღირსების დამცველთა ასოციაცია „იმედი“
პოლიტოლოგიური გაზეთი
№ 1. მირკანი (მარტი)

Association of Defence of National Honour „IMEDI“
Politological Newspaper
1990

საქართველოს პატრიოტული ახალგაზრდობა „თეთრი გიორგი“

1925 წ. დამფუძნებელი კრების დეკლარაცია

1921 წ., თებერვალში რუსეთი, რომელმაც ყველაზედ უწინ იცნო ქართველი ერის სუვერენობის აღდგენა და სამშვიდობო ხელშეკრულებაც დასდო მასთან, ურდო ჯარებით თავს დაესხა ახლად სახელმწიფოებრიობა აღდგენილ საქართველოს. მიუხედავათ გმირულ ტაბახმელა-კოჯორ-სოღანლუღის თავდაცვითი ბრძოლებისა, მტრის უამრავმა ფიზიკურმა ძალამ გადმოსტეხა საქართველოს საზღვარი და თავისუფლების მოტრფიალე ერს კვლავ რუსული მონობის უღელი დაადგა.

ასრულდა!..

ერთხელ კიდევ გაშიშვლდა მსოფლიოს წინაშე რუსული იმპერიალიზმი. ერთხელ კიდევ ნაკუწ ქაღალდათ აქცია რუსეთმა სუვერენულ საქართველოსთან დადებული ხელშეკრულება.

ჩრდილოეთიდან მოვარდნილმა საშინელმა რუსულმა სტიქიამ მოიცვა საქართველო და თავისი დაუნდობელი ტალღებით ერთი მეორეზედ ანადგურებს საქართველოს სუვერენობის ყოველგვარ ნასახს. „კომსომოლას“ მიუგდეს საგინებლად ერის სინიდისი, ერის სარწმუნოება. „კომსომოლას“-ვე დაუმორჩილეს ფაქტიურად ეროვნულ კულტურის კერა ქართული უნივერსიტეტი. რუსული მეთოდებით გაანადგურეს ერის სახალხო მეურნეობა. საქართველო კოლონიაა რუსეთის მრეწველობისათვის; საქართველოში შემოყავთ ასობით და ათასობით ქართველი ერისადმი მტრულად განწყობილი უცხო ელემენტები და მათ ქართული ხაზინის ხარჯით ქართველი ერის მიწა-წყალზედ საშვილისშვილოდ ასახლებენ; რუსული ნაჯახით მოსჩეხეს ისედაც განახევრებულ საქართველოს მისი მიწა-წყლის მთელი მეოთხედი და მით იყიდეს ოსმალეთის მეგობრობა და ამიერკავკასიის ერთა შორის ის მოჩვენებითი მშვიდობიანობა, რომელიც თავის სიღრმეში ატარებს ისეთი შუღლისა და შურისძიების ელემენტებს, რომელიც არასდროს არსებულა ამ ერთა შორის. საქართველოს საკუთრებად ცნობილი ტერიტორიაც-კი ხელოვნურად რამოდენიმე ავტონომიურ რესპუბლიკად დაანაწილეს.

ერთი სიტყვით, საქართველოში ყველა ბატონობს გარდა ქართველისა: საქართველოში ყველაფერი კეთდება გარდა ქართულისა; საქართველო ყველაფერია, გარდა საქართველოისა.

ქართველ ერს, რომლის ორიათას ნახევარი წლის ისტორია მხოლოთ ბრძოლაა თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის, არ შეეძლო შერიგებოდა ასეთ საშინელ მონობას. მან ბრძოლითვე უპასუხა დამპყრობელთ. ოთხი წელიწადია სწარმოებს ბრძოლა რუსეთის წინაალმდეგ. ამ ბრძოლას ხელმძღვანელობდენ საქართველოში „დამოუკიდებლობის კომიტეტი“, ხოლო საზღვარ-გარეთ, შემოხიზნული მთავრობა. ბრძოლის ერთი ეტაპი დამთავრდა 5.000 ქართველის სისხლით.

ქართველი ერის მიერ აღებული ბრძოლის ხაზი სწორია, მაგრამ ხელმძღვანელთა სისუსტემ იგი დროებით დაამარცხა. ეს უკანასკნელი აჯანყება, რომელიც უმომენტობის გამო პოლიტიკურ შეცდომათ უნდა ჩაითვალოს, თავისდათავათ ერთ-ერთი ღირსშესანიშნავი მომენტია ეროვნული განმათავისუფლებელი ბრძოლისა და საქართველოს იდეის უაღრესი გამარჯვება.

აწ აღარ არიან ურწმუნო თომანი. ყველამ იწამა, რომ საქართველო არ გასტეხს ფიცს წარსულის წინაშე, რომ იგი იბრძვის და იბრძოლებს თავისუფალი არსებობისათვის, ჭეშმარიტათ იგი ასდგება! ბრძოლა სრულ გამარჯვებამდე. საქართველო უარს ვერ იტყვის სიცოცხლეზედ.

ბრძოლა ქართველი ერის ყველა სასიცოცხლო ძალების დაჭიმვით. ამ ბრძოლაში საბოლოოთ უნდა შეკავშირდეს მისი საიმედო ძალები.

ეროვნული ბრძოლის მაღალმა იდეამ უნდა მოსპოს პარტიული დაყოფა.

ეროვნულ ბრძოლისთვის ნებაყოფლობით შეწირული ქართველი აუცილებლათ უნდა განთავისუფლდეს პარტიული, კლასიური თუ პირადი ინტერესებისაგან.

„საქართველო უწინარეს ყოვლისა“ ეს უნდა იყოს დღევანდელი ქართველის ხმა.

ეს აუცილებლობა ვერ შეიგნეს თანამედროვე საქართველოს პოლიტიკურმა მესვეურებმა. მათთვის ძნელი აღმოჩნდა პარტიული ხაზის გადალახვა. მათი პარტიული ინტერესები ჯერ კიდევ მაღლა დგას ეროვნულ იდეაზე.

ეს დიადი მცნებანი — ახალგაზრდობამ უნდა შეიგნოს. ახალგაზრდობა, რომელიც მუდამ ბრძოლის ცეცხლს ატარებს, რომელიც მუდამ ეძიებს ახალს, ვერ გაჰყვება ძველი თაობის პარტიულ გზებს.

ის, რაც ვერ შესძლეს ჩვენმა მამებმა, შვილებმა გავაკეთოთ. მომავალი წინ გვიძევს, იგი ჩვენია. შევკავშირდეთ, გავძლიერდეთ, შევქმნათ მებრძოლთა რიგები. პატრიოტული ახალგაზრდობა ამაყათ დასდგება ეროვნული ბრძოლის ასპარეზზე, რომელიც იტევს რამოდენიმე ათეულ საუკუნეთა ეროვნულ მებრძოლთა დიად სახელებს, რომლის განასხლებული ქვაკუთხედია 5.000 საუკეთესო მამულიშვილთა უკანასკნელი ეროვნული საფლავი, რომელსაც თავს დასტრიალებს სამფერი დროშით საქართველოს გამარჯვების ემბლემა — თეთრი გიორგი.

აი ის ფართო ეროვნული ასპარეზი, რომელზედაც იშვა საქართველოს პატრიოტული ახალგაზრდობა „თეთრი გიორგი“.

საქართველო რელიგიაა ჩვენთვის. სამშობლოსათვის თავგანწირვა საღვთო ვალია ჩვენთვის.

ქართველი ერი მარადიულია! — ეს განვლილ 27 საუკუნის ურყევი სიტყვაა. მის სადიდებლათ მოვლენილი პატრიოტული ახალგაზრდობა „თეთრი გიორგი“-ც ამიერიდან მარადიულია.

ჩვენი მიზანია: სუვერენული, მთლიანი, ძლიერი საქართველო

1. ერის განთავისუფლება რუსეთის მონობისაგან.
2. საქართველოს მთლიანობის აღდგენა.
3. ბრძოლა რუსული ენის, აზროვნების და ყოველგვარი რუსულის ბატონობის წინაალმდეგ.
4. საქართველოს გაწმენდა მისდამი მტრულად განწყობილი ელემენტებისაგან.
5. საქართველოს მოსახლეობის ეროვნული შემადგენლობის დაცვა მომავალში აჭრელებისაგან.
6. ეროვნული ქონებისა და სამეურნეო ასპარეზის დაცვა ქართველთათვის.
7. ქართველი ერის ფიზიკური, სულიერი და გონებრივი გაჯანსაღება.

ქართული აზროვნების განთავისუფლება იმ მიუწვდომელ ფანტასტიურ ოცნებათაგან, რომელნიც შლიან ეროვნული ძალების მთლიანობასა, თანამშრომლობას და ვერ ეგუებიან ნაციონალურ სახელმწიფოს იდეას.

აი ის ჭეშმარიტად დიადი იდეა, რომლისათვისაც თავს იწირავს პატრიოტული ახალგაზრდობა — „თეთრი გიორგი“. იგი სულიერი მემკვიდრეა მათი, ვინც ათასი წლობით იცავდენ და ქმნიდენ საქართველოს ძლიერებას. ის დაუმკვიდრებს საქართველოს მის ისტორიულ ტრადიციებს, განამტკიცებს წესრიგს და შეადუღებს ერის აწმყო-მომავალს მის დიდებულ წარსულთან.

რისხვა მას, ვისაც არ უნდა შეიგნოს ეს უწმიდესი დიადი იდეა, ლახვარი მას, ვინც წინ აღუდგება ამ იდეას.

„თეთრი გიორგი“ არის თავისუფალი უწმინდესი შეფიცვა უტყუარის პატრიოტიზმით აღგზნებულ ქართველთა, წინაშე საქართველოისა და ეროვნული უწმიდესი საფლავისა, სადაც თავისუფლების იდეით შედუღებულნი 5.000 ყრმა ქართველნი სისხლითაც შედუღდენ.

„თეთრი გიორგი“ ნაზიარებია მათი იდეით.

„თეთრი გიორგი“ მირონ-ცხებულია მათი სისხლით.

„თეთრი გიორგი“ გაანთავისუფლებს ეროვნულ საფლავს.

იდიდე საქართველოვ!

საქართველოს პატრიოტული ახალგაზრდობა „თეთრი გიორგი“-ს დამფუძნებელი კრება

ახალგაზრდა ქართველო პატრიოტებო!

საქართველოს პატრიოტული ახალგაზრდობა — „თეთრი გიორგი“ მოუწოდებს ყველა ქართველ პატრიოტს, ყველას, ვინც თავს ახალგაზრდათ გრძნობს, განურჩევლათ მისი ადგილყოფისა, საქართველოშია თუ მის გარეთ: ყველა მათ, ვისაც სამშობლოს უბედობა თავის უბედურებათ მიაჩნია, ერის კეთილდღეობა თავის ბედნიერებათ: ყველა მათ, ვინც ეროვნულ იდეას მაღლა აყენებს პარტიულ ინტერესებზე; მათ, ვინც სამუდამოთ დაგმობს პირად ანგარიშებს და სამშობლოს თავისუფლებას შეეწირება, —

შემოკრბეს საქართველოს პატრიოტული ახალგაზრდობა „თეთრი გიორგი“-ს გარშემო. შევქმნათ ეროვნული ერთობა, ერთი სხეული, შევკავშირდეთ, გავძლიერდეთ, რომ სამშობლოსათვის ბრძოლაში დაღლილნი და უიმედონი გავამხნეოთ, დაღუპულნი შევცვალოთ და ქართველ ერთან ამ სისხლიან დღეებში ახალგაზრდული ბრძოლის ცეცხლი მივიტანოთ.

სიკვდილი ან თავისუფალი საქართველო!

ჩვენ მოვუწოდებთ ყველა ახალგაზრდა პატრიოტს, ვისაც სწამს „თეთრი გიორგი“-ს გზა, იდეები, ვინც იზიარებს ჩვენი დეკლარაციის პრინციპებს, გაერთიანდით ჩვენთან ერთად, დააარსეთ ადგილობრივ ასეთი პატრიოტული კავშირები, დაგვიკავშირდით; მიიღეთ ჩვენგან ცნობები, რომ გააზროვნებული თანამშრომლობით ეროვნულ იდეას უკეთ ვემსახუროთ.

მისამართი: 61, rue Madame, Paris VI. Jeunesse géorgienne „Thethri Guiorgui“.

საქართველოს პატრიოტული ახალგაზრდობა „თეთრი გიორგი“.

პარიზი 15-VI-1925 წ.

ჟურნალი „ერთობა“ №3. 1990 წ. თებერვალი.

რედაქციის განცხადება

პოლიტოლოგიური გაზეთი „თეთრი გიორგი“ მოწოდებულია შეძლებისდაგვარად გადმოსცეს და განმარტოს თეთრგიორგიანული ეროვნული კონცეფციის ძირითადი დებულებანი. ამგვარი გაზეთის გამოცემა არაპოლიტიკური ორგანიზაციის მიერ მიზნად ისახავს არა ახალი პოლიტიკური გაერთიანების შექმნას, არამედ მოძრაობა „თეთრი გიორგის“ არსის განზოგადებას და პროპაგანდას, ახალგაზრდა თაობების მომზადებას მეცნიერულად გააზრებული პატრიოტიზმის ასათვისებლად.

პატრიოტიზმი ურთულესი მეცნიერებაა, მისი ვულგარიზაცია საჯალალო შედეგამდე მიიყვანს ერს. პატრიოტული, მაგრამ უმეცრული, უპასუხისმგებლო მოქმედება მხოლოდ ვნებს ეროვნულ მოძრაობას. წარსულის ღირებული მემკვიდრეობის არცოდნა და გაუთვალისწინებლობა შეგნებული თუ შეუგნებელი პროპაგანდის საშიშროების წინაშე აყენებს თეთრგიორგიანულ მოძრაობასაც, რომელიც მუდამ არსებობდა და დღესაც არსებობს საქართველოში. მოძრაობა „თეთრი გიორგის“ შესახებ რედაქციას უფრო კონკრეტული ინფორმაციის გაცემის უფლება არა აქვს, ხოლო რაც შეეხება ა/წლის მარტში პოლიტიკურ სარბიელზე „თეთრი გიორგის კავშირის“ სახელით გამოჩენილ ახალშექმნილ ჯგუფს, მას ჯერჯერობით არაფერი აკავშირებს არსებულ თეთრგიორგიანულ მოძრაობასა და გაზეთ „თეთრ გიორგი“-სთან გარდა ანალოგიური სახელწოდებისა.

ჩვენი აზრით, ყოველ პატრიოტ ქართველს აქვს უფლება შექმნას „თეთრი გიორგის“ საძმო, მაგრამ ერთი პირობით: მან თავი უნდა შეიკავოს საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ასპარეზზე თეთრი გიორგის სახელით გამოსვლისაგან, ვიდრე სრულად არ გაეცნობა და გაიზიარებს თეთრგიორგიანელთა მრწამსსა და ეროვნულ იდეოლოგიას.

შოთა რუსთაველის, არჩილ ჯორჯაძის, ივანე ჯავახიშვილის საზოგადოებათა ლიტერატურულ-ისტორიული ჟურნალის — „ერთობის“ შესახებ

თეთრგიორგიანელთა საძმოს არსებობა ქართველი ერისათვის არასოდეს შემწყდარა. უარყოფდა რა პარტიულ-პოლიტიკური ბრძოლის გზას, ეროვნული თვითშემეცნების, ზნეობისა და რაინდული სულისკვეთების აღორძინების გზით იღვწოდა და იღვწის ქართველი ერის გასათავისუფლებლად ტოტალი-[illegible]

მოგვევლენს განგება, თვითმკვლელობა და პატივმოყვარეობა (როცა სახელის ძიება თვითმიზანი ხდება) სამარცხვინოა ჭეშმარიტი რაინდისათვის.

შემთხვევითი არ იყო არც დიდი ქართველი მოაზროვნისა და საზოგადო მოღვაწის — არჩილ ჯორჯაძის სახელობის სამეცნიერო სა-[illegible]

[illegible] ლი ბრძოლის მნიშვნელობა. სწორედ ამ საზოგადოების დახმარებით გახდა შესაძლებელი პოლიტოლოგიური გაზეთის: „თეთრი გიორგის“ გამოცემა, რომლის უპირველესი მიზანია თეთრგიორგიანელთა ინტეგრალური ნაციონალიზმის ზოგად პრინციპთა გადმოცემა და განმარტება.

[illegible] ინც საქართველო დააყენეს ყველაფერზე უფრო მაღლა და სწორედ ეს კათარზისია უაღრესი ყურადღების ღირსი ჩვენი ერისათვის დღევანდელ ქაოტურ მდგომარეობაში.

ჟურნალი „ერთობა“, მისი რედაქტორი ბ-ნი ედიშერ გიორგაძე (მოწაფე ცხობილი თეთრ-[illegible]

[illegible]

გაზ. „თეთრი გიორგის“ რედაქცია.

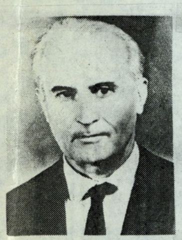

წერილი ბეჟან გიორგაძის შესახებ პირველად დაიბეჭდა გაზ. „თბილისში“ 1988 წელს, მაგრამ გასაგები მიზეზების გამო არ ითქვა ყველაზე მნიშვნელოვანი ფაქტი: ბეჟან გიორგაძე იყო „თეთრი გიორგის“ რაინდული ორდენის სრულუფლებიანი, აქტიური წევრი. სამშობლოსათვის თავგანწირვის უწმინდესი მისიით, თეთრგიორგიანული სულისკვეთებით აღჭურვილი დაუბრუნდა ემიგრაციიდან საქართველოს. მისი მოღვაწეობის პოლიტიკურ სფეროს მომავალში კვლავ დავუბრუნდებით, ამჯერად კი ხელახლა გთავაზობთ სამაგალითო მამულიშვილის ლიტერატურულ პორტრეტს.

თეთრგიორგიანელის ხსოვნას

60-70-იან წლებში თბილისის ქუჩებში დადიოდა კაცი, რომელიც პირველი დანახვისთანავე იქცევდა ყურადღებას. ეს იყო საშუალო ტანის, ათლეტური აღნაგობის, მუდამ [illegible]

[illegible] ტში. 20-იან წლებში გაემგზავრა უცხოეთში, დაამთავრა სორბონის უნივერსიტეტის სიტყვიერებისა და ჰუმანიტარულ მეცნიერებათა ფაკულტეტი. 30-იან წლებში ჩავიდა იტალიაში, დაამთავრა ვატიკანის უნივერსიტეტი. ვატიკანის უმდიდრეს ბიბლიოთეკაში, ეწეოდა დიდ სამეცნიერო მუშაობას, მეგობრობდა და თანამშრომლობდა ცნობილ ქართველ თეოლოგთან მიხეილ თარხნიშვილ-[illegible]

კაცი ბედმა არაბეთშიც მოახვედრა. ჩაუქი ახალგაზრდა მოეწონა ერთ იქაურ კეთილშობილ კაცს. მან ბეჟანს დაუთმო საკუთარი სასახლე, არაბული ცხენების რემა და თავის მემკვიდრედ შერაცხა.

ვერც დიდმა წარმატებებმა მეცნიერებასა და სპორტში, ვერც დიდმა ქონებამ ვერ დააკავა ბეჟან გიორგაძე უცხოეთში. იგი საქართველოში დაბრუნდა. ოღონდ ეს იყო, არ [illegible]

[illegible] ტუსაღოების ადმინისტრაციაშიც იყვნენ შედარებით რიგიანი ადამიანები. ამ ორმა მიზეზმა განაპირობა ის, რომ ბატონ ბეჟანს კავკასიის ერთ-ერთ ციხეში საშუალება მიეცა ემუშავა საქართველოს ისტორიის ერთ რთულ საკითხზე. საამისო პირობები მას ციხის უფროსმა შეუქ-[illegible]

[illegible] თველი მეფეებისა თუ სარდლების, მაგალითად, თეიმურაზ მეფისა, დავით გიორგი სააკაძის სახეების უნიკალური ჩანახატები. ბეჟან გიორგაძე ეწევა პედაგოგიურ მოღვაწეობასაც — ასწავლის ევროპულ ენებს უცხო ენათა და ფიზკულტურის ინსტიტუტებში. [illegible]

[illegible]

„თეთრი გიორგი“ და საქართველოს ეროვნული მოძრაობის კონცეფციის საკითხები

შესავალი

„თეთრი გიორგის“ — შეფიცულ პატრიოტთა რაინდული ორდენის მრავალმხრივი და ნაყოფიერი მოღვაწეობა მხოლოდ 1925 წლის დამფუძნებელი კრების დელეგაციით დაიწყო. [illegible] — „თეთრი გიორგის“ შესახებ; [illegible]

მსჯელობა სისხლში და ერის უღელი [illegible] ებასაც წყვეტა.

კრემლის ტოტალიტარული იმპერიის მიერ ქართველი ერის წინააღმდეგ ჩადენილი დანაშაულების ნუსხა დღემდე ტრაგიკულად იზრდება. [illegible]

სიმონ ბაგრატიონ-მუხრანელი, — სამხ. ცენტრის წევრი, ტრაგიკულად აღესრულა 1923 წ. (მარცხნივ), ვანო ყარანგოზიშვილი, — ქაქუცა ჩოლოყაშვილის თანამებრძოლი, ტრაგიკულად აღესრულა 1925 წ.

[illegible] ბებში, რადგან დაქუცმაცებულია...

[illegible] ინარეს უღელსა, თავად უნდა იქცეს ერად, [illegible]

[illegible] ერ აწყობს და, აქედან გამომდინარე, არც სწორდება, მათ, განსაკუთრებით კი — „საერთო ევროპული სახლის“ [illegible]

[illegible]

(დასასრული მე-4 გვ.)

„თეთრი გიორგი“ და საქართველოს ეროვნული მოძრაობის კონცეფციის საკითხები

(დასასრული)

— და ვისაც მდაბალი ჰეროსტრატობა კი არ ამოძრავებს, არამედ ქართველი ერის განთავისუფლება სწადია, „ვისთვისაც ეროვნული მოძრაობაა ხატი და მხოლოდ თავისი თავი ან თავისი „პარტია“ არ უყვარს ამ მოძრაობაში“, ვალდებულია, რომ თუ ეროვნული აუცილებლობა არ მოითხოვს, პირადი ანგარიშგებისაგან უველა შემთხვევაში შეიკავოს თავი. დეტალები თავისუფალ საქართველოში უნდა გაირჩეს, დღევანდელ პირობებში კი, როდესაც ყველაფრის თქმა შეუძლებელია, ზოგიერთი „მხილება“ ვერაგულ ბეზღობას ჰგავს, ზოგიერთი კი პატიოსანი, მოაზროვნე მამულიშვილის მოძრაობისაგან შეგნებული გარიყვისა და იზოლაციის მცდელობას, რაც, რასაკვირველია, ორივე შემთხვევაში მტრის წისქვილზე ასხამს წყალს.

ამრიგად, „ნგრევის თანამედროვე სპეციალისტებთან“ ერთად და შესაძლოა მათზე მეტადაც მაღალკვალიფიცირებულ „მშენებლებს“ მოუწევთ „ოფლის ღვრა“. წარმოუდგენლად დიდი სირთულეებია გადასალახავი და პრობლემათა უმეცრული გამარტივება ვერაფერს გვიშველის. გარშემორტყმულ იმპერიებსა და ტრანსნაციონალურ კორპორაციებს ქალწულებრივი სიმორცხვე არ ახასიათებთ. გულხელდაკრეფილი არავინ უნდა ელოდოს მეტამორფოზების დასასრულს. ერმა უნდა შეინარჩუნოს ის ახალი პოზიციები, რომელთაც თავგანწირული ბრძოლით აღწევენ წინამბრძოლები.

ამისათვის ერი რეალურად უნდა იყოს ძლიერი. უნდა შეიქმნას ძალა (არა მხოლოდ მომიტინგე), რომელსაც აუცილებლობის შემთხვევაში დაეყრდნობა მოძრაობა და გაჰყვება მთელი ერი. ასეთი ძალა დღეს არ გაგვაჩნია და ასეთი ძალა ღვთის, ერისა და მოძრაობის ნებით, დაუყოვნებლივ უნდა შეიქმნას და გამოჩნდეს ასპარეზზე. გამუდმებული ხვეწნა-მუდარა პოლიტიკაში მხოლოდ ზიზღს აღძრავს, მხოლოდ ძალა შობს საკუთარი შესაძლებლობებისადმი რწმენას და მხოლოდ ძალა აიძულებს მტერსა და მოყვარეს პატივისცემით მოგვეპყროს, გვცნოს სხვა ერთა შორის თანასწორუფლებიან ერად.

მომავლის განსაზღვრა ძნელია, ჩვენი მოვალეობაა, რომ ვიბრძოლოთ და ჩვენ ვიბრძვით, მაგრამ ვიდრე პატიმრის მდგომარეობაშია ერი, არ ვიცით საით შეგვიბრუნდება ბედისწერის ჩარხი, შეიძლება (ღმერთმა ნუ ჰქნას!) ჩვენი თაობაც დამარცხდეს ამ უთანასწორო ბრძოლაში, მაგრამ საქართველო არასოდეს დამარცხდება, რადგან არ შეწყდება ბრძოლა მისი თავისუფლების მოსაპოვებლად და შესანარჩუნებლად. ქართველი ერი მარადიულია! ერმა უნდა გაიცნობიეროს, რომ სასოწარკვეთა მხდალთა და ბუნებით მონათა ხვედრია, მაგრამ მტერმა მაინც უნდა იცოდეს, რომ თუ კი ყველა გზა გადაკეტა, „სასოწარკვეთილთათვისაც არსებობს საშუალება... „ჩვენ აქ გავიმეორეთ გენერალ იაშვილის სიტყვები, იაშვილისა, რომელმაც სხვა შეთქმულებთან ერთად საწოლის ქვეშიდან გამოათრია ქართლ-კახეთის დამპყრობელი იმპ. პავლე-1, საკუთარი ხელით მოახრჩო, ხოლო ზემოთმოყვანილი სიტყვები მის მემკვიდრეს ალექსანდრე-1-ს მისწერა მანამდე უპრეცედენტო მუქარის ტონით...

კვლავ ვიმეორებთ, „სასოწარკვეთილთათვისაც არსებობს საშუალება!..“ ამ სიტყვების გამართლებაა ქართველი ერის განუწყვეტელი ბრძოლა თავისუფლებისათვის, რადგან სხვაგვარი არსებობა მისთვის შეუძლებელია. მებრძოლი ერი არასოდეს იღუპება, იღუპება ის, ვინც ეგუება მონობას და შეიძლება ითქვას, რომ მონობისადმი შეგუებაა სწორედ თვითმკვლელობა.

„ჯალათები ქართველ ერს თავის მეობას ველარ დაავიწყებენ, ამის საბუთია ყველაფერი ის, რაც დღეს საქართველოში ხდება და რასაც თავად მტრები აღიარებენ. საქართველომ მხოლოდ იარაღი გამოიცვალა და არა სული.

ქართველი ერის ისტორია, ეს მუდმივი, შეუწყვეტელი ბრძოლაა არსებობისთვის, თავისუფლებისთვის. ჩვენ წარსულში ხშირად გვქონია შავი დღეები, როცა ქართველი ერი მოსპობაზედ იყო მისული და ამ დროს ერთი ნაწილი ქართველებისა მტერთან შეგუების გზას ადგებოდა, ხან სპარსელობდა, ხან კი თურქობდა, ხან მონგოლი იყო, ხან რუსი და ყოველივე ამას უდიდეს გონიერ ხერხად სთვლიდა, თავი ერის მხსნელად მოჰქონდა. ქართველი ერი რომ ამ პოლიტიკას გაჰყოლოდა, დღეს ჩვენ ყველაფერი ვიქნებოდით, გარდა ქართველებისა. საბედნიეროდ იყო კიდევ სხვა ქართველობა „გიჟი“, „უანგარიშო“, „წინდაუხედავი“, მუდამ შეთქმული, მუდამ აჯანყებული, მოუსვენარი, მტრის რიცხვისგან თითქმის მუდამ ძლეული, მაგრამ მაინც გაუტეხელი...

აი, ამ ხალხს უნდა ვუმადლოდეთ, რომ ჩვენ კი არ მოვისპეთ, არამედ ჩვენი მტრების მოსპობას და დაგლახავებას მოვესწარით. 1921-24 წლებში საქართველოს ასეთი ხალხი უძღოდა წინ, ასეთმა ხალხმა დაჰკრა უძლიერეს მტერს, ასეთმა ხალხმა მორეცხა საქართველოს გუშინდელი სირცხვილი... და ჩაჰყარა სამუდამო საფუძველი, საკუთარი ძვლებითა და სისხლით შედუღებული, სულიერად მკვდრეთით აღმდგარი ეროვნული საქართველოსი“ (სიმ. გოგიბერიძე „ბრძოლა სამშობლოსათვის“, პარიზი, 1938. გვ. 139-140).

დაპყრობილ, დამცრობილ საქართველოში დღეს იურიდიულად არ არსებობს და ვერც იარსებებს ეროვნული ლაშქარი, მაგრამ ქართველ ერს უფლება არა აქვს არ შეჰქმნას ის დაუყოვნებლივ, საკუთარი შესაძლებლობების ფარგლებში, რისთვისაც არავისი ნებართვა მას არ სჭირდება. ქართველ კაცს გენეტიკურად მოსდგამს სამხედრო სიქველე და ეს კარგად უნდა ესმოდეს ყველას, მტერსაც და მოყვარესაც. მას არ დაუკარგავს ეროვნული ღირსების გრძნობა, არ დაუკარგავს საკუთარი მხოფლხატის შეცნობის ნიჭი და თავის საფიცარს საჯიჯგნად არასოდეს მიუგდებს მტერს, მით უმეტეს მტრის მიერ დაქირავებულ მეძროვე სალახანას.

ჩვენ ვცხოვრობთ არასამართლებრივ სახელმწიფოში — ტოტალიტარულ იმპერიაში. არასამართლებრივი იგი არა მხოლოდ იმიტომ არის, რომ ხალხთა საპყრობილეს წარმოადგენს, არამედ იმითაც, რომ ამგვარ იმპერიაში ყოვლად შეუძლებელია სამართლის ძიება.

„სამართალდამცველი“ ორგანოები თავად არიან გადაქცეულნი სამართალდამრღვევ ორგანოებად, მოსახლეობის დამცველი სამხედრონი მშვიდობიანი მოსახლეობის დამსჯელებად... ირყვნება ერი, ეს არის კრემლის მიზანიც, რადგან გარყვნილ ერს სარეველასავით ედებიან მოღალატეები, რადგან ადვილია გარყვნილი ერის დამონებაც და შენარჩუნებაც.

როცა სამართალდამცველი აპარატი არ ფუნქციონირებს, ან არ ემსახურება ერის ინტერესებს, ადამიანი ვალდებულია თავად დაიცვას თავი. თავდაცვის დროს კაცი მართალია ღვთისა და ერის წინაშე. ამ დროს ის იცავს საკუთარ, და სხვის, უფრო სუსტის და უძლურის სიცოცხლეს, რაც ზოგჯერ თავგანწირვის ფასადაც უჯდება.

არსებობს ერთი მრავლისმეტყველი ჭეშმარიტება. „მამაკაცი მაშინ არის მამაკაცი, როცა ის თამამად უმზერს თვალებში სიკვდილს“... სიკვდილის „მეჭველი“ კაცი ლაჩარია და არაკაცი, მას ბრძოლიდან გაქცევა და თანამებრძოლების მიტოვება შეუძლია. რაც შეეხება განზე გამდგართ და შორიდან მაცქერალთ, უნდა ითქვას, რომ სხვისი ხელით ნარის გლეჯა და შემდეგ ზურგსუკან უზნეო ქირქილი ცვედანის საქმეა და არა მამაკაცის.

მტრის სარდლობისაგან დამოუკიდებელი, ეროვნული მოძრაობის შემადუღაბებელი ლაშქრის შექმნა ერის დასაცავად ყოველი ქართველი კაცის (ვინც ახალგაზრდად გრძნობს თავს) ზნეობრივი მოვალეობაა და სრულიადაც არ ნიშნავს შეიარაღებული აჯანყების აუცილებლობის აღიარებას. ამგვარი აჯანყება თანამედროვე პირობებში დასაღუპავად არის განწირული და ეს ყველას კარგად ესმის, კბილებამდე შეიარაღებულ საოკუპაციო ჯარს რეალურ წინააღმდეგობას ვერ გაუწევს სახალხო (არარეგულარული) ლაშქარი, რომელსაც ანთებული გულის მეტი სხვა სერიოზული იარაღი არ გააჩნია, მაგრამ მიუხედავად ამისა უკიდურეს შემთხვევაში იგი შესძლებს გახდეს თავდაცვისუნარიანი და სერიოზული დაბრკოლება შეუქმნას მტრისა თუ მოსყიდული პროვოკატორის დამსჯელ-მარბიელ ოპერაციებს.

ერს ყოველთვის უნდა დარჩეს გამარჯვების იმედი, საქართველოს ჯალათებს კი სამუდამოდ უნდა გადაუწყდეთ იმის იმედი, რომ დაუსჯელნი გადარჩებიან. ერი მარადღე უნდა ახსენებდეს მტერსა და მოყვარეს, რომ „სასოწარკვეთილთათვისაც არსებობს საშუალება“, არსებობს გამოსავალი, რათა რაც არ უნდა მოხდეს, როგორც არ უნდა შეტრიალდეს ჩვენი ბედისწერის ჩარხი, საკუთარი ნებით ალარასოდეს მოვიგროთ ბორკილები, რათა ალარასოდეს შეეგუოს მონობას ერის დაუმორჩილებელი, თავისუფალი სული.

მალხაზ დათუკიშვილი,
ასოციაცია „იმედის“
18. II. 1990. საწინამძღვროს წევრი.

ჩვენი ნაციონალიზმი

ქართული პოლიტ.პარტიები სამარცხვინოდ დამარცხდნენ: მათ ვერ დაიცვეს საქართველო და მტერს ჩააბარეს იგი; 1924 წელს სრულიად მოუმზადებლებმა აჯანყეს ქართველი ერი, რასაც მოჰყვა ათასობით რჩეულ ქართველთა „დაკლვა“ და ჩვენი ქვეყნის უდიდესი ნივთიერი და სულიერი დაზარალება.

ამ დამარცხებულ პარტიებს არც შეუძლიათ ხალხის ხელმძღვანელობა და არცა აქვთ ამისი უფლება. თუ უწინ ქართველი ხალხის ინტერესებს ვერ უპასუხებდენ თავიანთი იდეური და პოლიტიკური შინაარსით, დღეს საქართველოში შექმნილი ახალი სულისკვეთებისა და ვითარების გარეშე დარჩნენ იგინი სრულიად.

საჭირო იყო ახალი ძალა, რომელმაც საქართველო სწორე გზაზედ უნდა დააყენოს. ამ ახალ ძალად თეთრი გიორგი წამოიჭრა. ის წარმოშვა საქართველოს ცხოვრების დღევანდელმა სინამდვილემ და მისი ინტერესების საჭიროებამ. —

ხუთი წელიწადია რაც თ. გიორგი აქტიურ მოქმედების ასპარეზზედ გამოვიდა, მაგრამ უკვე დიდია და მრავალმნიშვნელოვანი შედეგები მისი მოღვაწეობისა. ძნელია აღნუსხვა ყოველივე იმისი, რაც თ. გიორგის მოძრაობამ შექმნა. თუ ადვილია იმისი შეფასება, რაც ხელშესახებია, პირიქით, ძნელია იმისი შეფასება, რაც თ. გიორგიმ პატრიოტულ შეგნებისა და აზროვნების სფეროში შეიტანა. ხოლო ყველაზედ უფრო ადვილი შესაფასებელია თ. გიორგის მოღვაწეობის ერთი მხარე. ყოველ ერს მრავალ პრინციპთა შორის აქვს ერთი რომელიმე მთავარი პრინციპი, რომელზედ მთელი მისი ცხოვრებაა აგებული. ეს პრინციპია მისი უმთავრესი მამოძრავებელი და ცხოველმყოფელი ძალა. ინდოელთა ეს პრინიპი სარწმუნოებაა, ანტიურ რომში სამართალი და სახელმწიფო იყვნენ, საქართველოში კი მთავარი პრინციპი იყო პატრიოტიზმი. ეს უზენაესი პრინციპი იყო ჩვენი ცხოვრების ლაიტ-მოტივი, საქართველოს ვითარების დედა-ძარღვი.

რუსების ბატონობამ ქართულ პატრიოტიზმს მოუსპო მისი უმთავრესი რეალური გამომჟღავნება: სახელმწიფოებრივი შემოქმედების ასპარეზი: დანარჩენი ასპარეზები კი დიდად შეუზღუდა. ჩვენი სოციალისტური პარტიები საერთაშორისო ლოზუნგებით გამოვიდენ, რაც ისედაც დაქვეითებული პატრიოტული შეგნების ნგრევას უდრიდა. ეროვნულმა დემოკრატებმა ქართველ ხალხს ეროვნული იდეა ვერ მისცეს და მის წინაშე რუსულად შეგნებული დემოკრატიული იდეებით წარსდგენ, ისიც კი ვერ უთხრეს, რომ ეროვნულ არსებობისათვის დამოუკიდებლობა იყო აუცილებელი.

სოციალ-დემოკრატებმა ხომ ჩვენი ხალხის პოლიტიკური ენერგია მთლად სოციალისტურ-კომუნისტური შემოქმედების სფეროში გადაიტანეს და ეროვნულ გზას სრულიად ააცილეს იგი.

ამნაირად ქართველი ხალხის პატრიოტული შეგნება დიდად დაეცა. შედეგი ამისა ყველამ ვნახეთ და ქართველმა ხალხმა საკუთარ ზურგზედ იგრძნო. ერი, რომელიც ჰკარგავს თავისი არსებობის მთავარ პრინციპს, გაწირულია. პატრიოტიზმს მოკლებული ხალხი ეოვნულად გადაგვარდება, და კიდეც იდგა ჩვენი ერი გადაგვარების გზაზედ, რაის დამამტკიცებელი ის ფაქტია, რომ მისი წიაღიდგან წარმოიშვენ სოციალ-დემოკრატიული პარტია და იმისთანა პოლიტიკური მოღვაწენი, როგორნიც არიან სტალინი, ორახელაშვილი, ორჯონიკიძე, რამიშვილი და სხვები.

ამიტომ, უწინარეს ყოვლისა საჭიროა საქართველოში პატრიოტიზმის აღდგენა მთელის მისის მთლიანობით. დამოუკიდებლობის დაკარგვამ ქართველ ხალხს პატრიოტული გრძნობა გაუღვიძა. ხოლო საჭიროა ამ ახლად გაღვიძებული ეროვნული შეგნების გაღრმავება, მისი თეორიული დასაბუთება: პატრიოტულ გრძნობის ქცევა შეგნებულ და ჩამოყალიბებულ ნაციონაიზმად, ე. ი. ეროვნული იდეოლოგიის შქმნა. ეს ეროვნული პრობლემა თ. გიორგიმ ღრმად შეიგნო და ამიტომ კიდევაც შეჰქმნა მთლიანი ეროვნული იდეოლოგია. მან ქართველ ხალხს მისცა **ინტეგრალური ნაციონალიზმი.** ეს უკვე დიდი, უზარმაზარი საქმეა, რომლის ღირებულებას და მნიშვნელობას სავსებით მხოლოდ მომავალი დააფასებს.

ამნაირად თ. გიორგიმ უკვემ დიდი განძი შეიტანა საქართველოს ეროვნულ სალაროში. დიახ, ეროვნული იდეოლოგია უკვე შექმნილია და ის გახდება ქართველი ხალხის გზის მაჩვენებელ ლამპრად. თ. გიორგის მიერ შექმნილი ეროვნული იდეოლოგია შემოიკრებს მთელ ქართველ ხალხს ეროვნული მთლიანობის პრინციპის გარშემო. ამას მომავალი გვიჩვენებს.

სოლომონ მაჭავარიანი.
გაზეთი „თეთრი გიორგი“ № 31, პარიზი, 1930 წ.

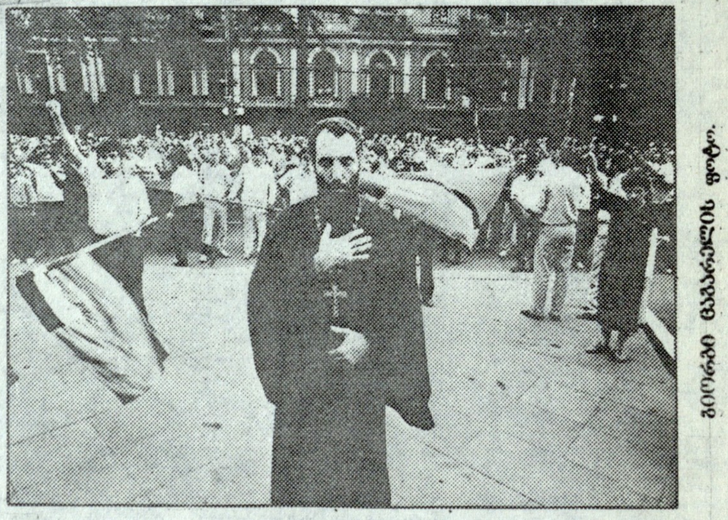

გიორგი ცაგარეიშვილის ფოტო.

• • •

იგი, ვინც ჩამსვა სიშმაგის დილეგს,
სისხლს მიწოვს ღამით, გულს მიჭამს დღისით,
მალე შევერწყმი ქვესკნელის ჩრდილებს
ხელდასხმითა და კურთხევით მისით...

თქვენ, სიყვარულის დიდო ღმერთებო,
შემიმსუბუქეთ ტანჯვის ულელი,
და ჩემი ჯავრი ვეებერთელა
არ დამიტოვოთ ამოუყრელი!

ფრანსუა ვიიონი

საოკუპაციო რეჟიმის წარსული და აწმყო

1922 წელი, 26 მაისის სადღესასწაულო თავყრილობა. მიტინგი სოფ. ფიჩხის-ჯვარში (გურია), სამი დიდი თემის, ასკანის, ნაგომარის და სიდისთავის მცხოვრებთა შეერთებული კრება.

„თავმჯდომარემ... წარმოადგინა რეზოლუცია, მიმართული საქართველოს დამოუკიდებლობის ძალით მოსპობის წინააღმდეგ. კრება მიმდინარეობდა სრული სიწყნარით; ამ დროს მას ალყა შემოარტყეს... კომუნისტებმა. მისვლისთანავე მათ გალავნის გარედან (იგულისხმება ეკლესიის გალავანი, სადაც მიტინგი იყო გამართული. რედ.) მიმართეს თავმჯდომარეს დაუყოვნებლივ დაეშალა კრება. მან უპასუხა: „კრება არის მოწვეული არა თქვენს მიერ, მას აქვს სრულიად მშვიდობიანი ხასიათი და როცა ის თავის დადგენილებას გამოიტანს, მას უთქვენოდ დავხურავთო“. იმავე წუთში კომუნისტებმა დაუმიზნეს ხალხს ტყვია და შიგ შუაგულ მიტინგში გადაისროლეს ხელის ყუმბარა. პირველსავე თოფის გავარდნაზე რამდენიმე ქალი და კაცი წაიქცა მიწაზედ. ხელმძღვანელები დარჩნენ ტრიბუნაზედ. ხალხს არ ჰქონდა გაქცევის საშუალება და იგი იდგა ალაგზედ. ამავე დროს ერთმა ჯგუფმა დაიწყო ჩვენი ჰიმნი „დიდება“ და მას აყვა მთელი ხალხი...

ამ დროს კიდევ გასკდა ყუმბარა და კიდევ დაცვივდა ძირს ხალხი. ერთმა ნაწილმა მოახერხა გალავნის გარღვევა და ხალხი გაექანა იქით, ვინაიდან შემოსასვლელი კარები კომუნისტებს ეჭირათ, საიდანაც ისინი განაგრძობდნენ სროლას. ხალხი გაიფანტა, ადგილებზე დარჩნენ დაჭრილები და ჭირისუფალნი, რომლებიც დატუსაღებულნი, გალახულნი იქნენ. იმ დღეს დაიჭრა ორმოცამდე კაცი...

...ერთ მშვენიერ ღამეს უგზოუკვლოდ „დაიკარგა“ რამდენიმე კომუნისტი, და მათ შორის ის კომუნისტიც, რომელმაც პირადათ ესროლა ყუმბარა ფიჩხის-ჯვარის მიტინგს. ეს იყო ზომა, რომელსაც გურიის ხალხი მიმართავდა უკიდურეს შემთხვევებში...“ (სიმ. გოგიბერიძე „ბრძოლა სამშობლოსათვის“, პარიზი, 1938 წ. გვ. 29—30). ეს იყო წარსულში...

1989 წელი, 9 აპრილი, მასობრივი საპროტესტო შიმშილობა, თბილისი, რუსთაველის გამზირი. მიმდინარეობს მშვიდობიანი მიტინგი საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის ლოზუნგით. დილაბნელი, ჯავშანტრანსპორტიორები, შეაბჯრული დამსჯელი რაზმები ყოფილ თავისუფლების მოედანზე — ლენინის კერპთან... იწყება მიტინგის დარბევა, ხალხი ადგილიდან არ იძვრის, ქალის ხმა იწყებს ქართულ მხედრულს, სიმღერას აიტაცებენ მომიტინგენი...

სიტყვა აქ უძლურია...

რედაქტორი
მალხაზ დათუკიშვილი

რედ. მოადგილე გოგი დავითური
პ/მგ მდივანი ზაზა გამგებელი

რედაქციის საკოორდინაციო საბჭო: ბივი მაღულარია, მამა როსტომი (ლორთქიფანიძე), გოგი მაისურაძე, ჯაბა იოსელიანი, ედიშერ გიორგაძე, ვიტალი დარსანია, სოსო მამალაძე, ელგუჯა წიკლაური, დიმიტრი შველიძე, ემზარ გოგუაძე.

რედაქციის დროებითი მისამართი: თბილისი, დოლიძის ქ. კორპ. № 28, I სართ. მიღება ოთხშაბათობით — 16—20 სთ.
ტელ.: რედაქტორის — 51-44-66 (ბ.), რედ. მოადგილის — 37-68-38 (ბ.)

ფასი 50 კაპ.